

НАШЕ ЖИТТЯ

UKRAINIAN NEWSPAPER „OUR LIFE“

Ціна 1 марка

Адреса Редакції та Адміністрації
„НАШОГО ЖИТТЯ“

„Our Life“, Augsburg.

Speyerer Straße 1 (Ecke Birkenfelder Straße)

Адреса для листування і грошових

переказів тільки

(Ukrainian Newspaper „Our Life“,

Augsburg, Postamt 2, Postfach.

Ч. 1 (96)

АВГУСБУРГ, 1. СІЧНЯ 1947

РІК III

Думки на Новий Рік

Вступасмо в Новий 1947 Рік. Святкуємо Новий Рік не у себе дома, в рідній Україні, а далеко від свого краю, на чужині. І кожний з нас питає сам себе і других: як ще довго доведеться нам блукати в широкім світі? „Чужина сушить як билину“, — сказав поет. І нас сушить, знесилює вітер, холод і спека на чужій землі. Мов рослина, вирвана з коренем, ми не маємо життєдайних соків рідної землі і мусимо шукати для себе прожитку на чужім ґрунті. Тяжко пристосовуватися до нових, незаних обставин серед чужих людей. Але — нема ради: хто хоче жити для себе і для свого народу, той мусить усі труднощі перебороти, а не зломитися.

Говориться і пишеться у нас багато про державну самостійність і незалежність. Висуваються різні „концепції“ (плани) визволення. Нашим скитальцям, що дуже тяжко переносять життя на чужині, звичайно, подобається такий план визволення, що обіцяє їм найскорший поворот додому, в рідну хату. Деякі меткі люди використовують цю тугу за Рідним Краєм політично: вони подають фантастичний образ всенародного повстання, що, мовляв, під їх проводом починається на Україні і відновить нашу державну незалежність.

Що на це сказати? Через чотири місяці минають два роки від закінчення Другої світової війни. Той режим, що настав на Сході Європи прикінці 1917 року, перебув успішно недавню світову війну і виїшов із цієї війни з величезними земельними прибутками: від Штеттину до Триєсту, від Берліну аж до Ірану і Кореї простягається совєтська великодержавна. Чи може роззброєний український народ повалити міліонні совєтські армії? Чи мають таку силу інші народи, окуповані арміями СРСР?

Зваживши тверезо і реально сили тих і других, мусимо сказати, що заклик до повстання, до партизанської війни в теперішніх обставинах не може привести нас до бажаної свободи. Навпаки, партизанщина може безмірно ослабити наш народ, виточити з нього останню кров і силу. Це тим більше небезпечно, що тоді, як настануть відповідні обставини для всенародного революційного руху, ми виснажені й обезкровлені не зможемо належно виступити з своїми домаганнями і підперти їх власною організованою силою.

В світі є два роди політики. Одна зветься реальною, ділова, друга — романтична або фантастична. Німецький політик Бісмарк, що об'єднав Німеччину і ставив був Німецьку імперію 1871 р., назвав політику „мистецтвом можливого“ (Kunst des Möglichen). Цим він хотів сказати, що політика має числитися тільки з тим, що можна здійснити. Політичний діяч, уряд чи партія не сміє ставити собі таких завдань, котрих не можна досягнути. Прикладом, гітлерова політика не була реальною, а фантастичною: він поставив собі завдання силою опанувати Європу. Це завдання перевищило си-

ли Німеччини. Така політика мусіла привести Німецьку державу до катастрофи.

Політика не сміє допускати експериментів. Політика вимагає відповідальності перед народом. Політичні експерименти жорстоко мстяться, бо за наслідки невдалої політики платить своєю кров'ю, життям і майном цілий народ.

Треба покинути нарешті безвідповідальну гру на людських почуваннях, слід послухати логіки і розуму! Не хочемо бачити нашу націю нещасним «парадітиком» на роздоріжжі, що віддається фантастичним мріям і надіям. Хочемо, щоб наш народ пішов своїм власним шляхом до повного визволення.

Цей шлях до свободи і незалежності бачимо не в безнадійних партизанських виступах, а в постійній, систематичній підготовці наших сил — політичних, господарських і культурних до майбутніх подій. І в цьому бачимо головне завдання нашої численної, найбільшої в нашій історії, еміграції.

Не досить декларувати про патріотизм і самостійність. Треба показати нашу власну зрілість до державної незалежності. Треба щоб кожний з нас, перебуваючи на чужині, будував своє життя своїми власними силами, самостійно. До цього є один реальний шлях: упертий, свідомий, організований праця.

Хочемо праці в широкому світі, хочемо жити самостійно, працюючи своїми руками, працюючи власного мозку. Народ жебраків ніколи ніякої держави не створить. Тому, коли говоримо про державну самостійність, мусимо думати й про персональну господарську незалежність кожного з нас, щоб ми стояли в світі на власних ногах.

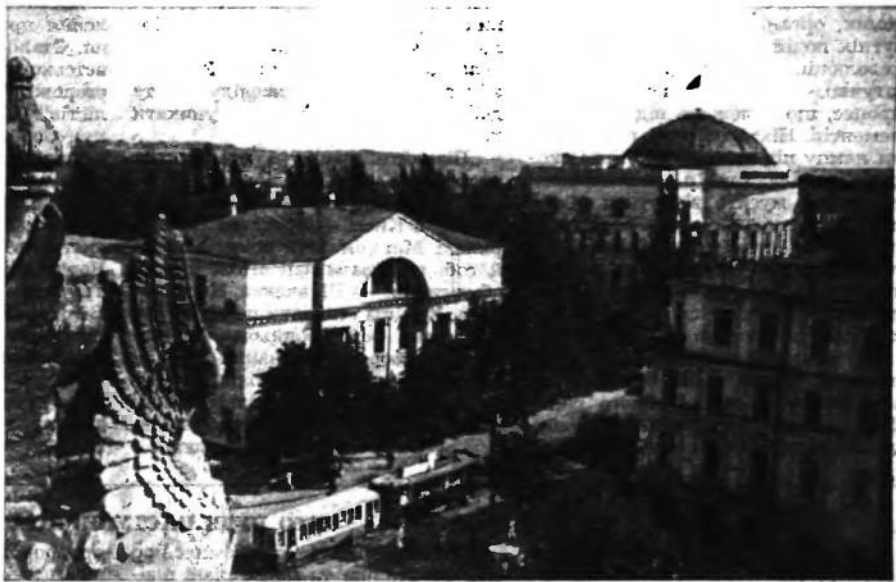
Свідомо, організована, заможна українська еміграція може відіграти велику роль у українській визвольній боротьбі. Приміром, численна й свідомо еміграція чехословацька, ірландська, польська в Америці мала рішальний вплив на утворення своїх незалежних держав в Європі 1918 року. Жидівська еміграція, розкидана по цілому світі, успішно бореться за „рідну хату“ в Палестині.

Знаємо, що ці думки викличуть серед деяких наших людей зауваження: мовляв, — це „дрібна праця“, а нам потрібна революція! Мовляв, дрібна праця убиває в людях героїзм, жертвенність... Ще й слова римського поета Горация наведуть, що „солодко і гарно вмерти за батьківщину“.

На це відповідаємо: чи менше героїства в тому, щоб відважно жити і працювати для своєї країни? Ми шануємо мертвих героїв. Схилюємо чоло й перед тими живими героями, що своєю відважною, невиспущеною працею, організаційним хистом, своїм ідеалізмом тут, між нами, боряться за кращу будучність нашого народу: учитель, що вміло навчає в школі дітей, учень-дослідник, інженер, лікар, робітник, хлібороб — словом усі люди, що чесно виконують свою професійну (Закінчення на 2-й сторінці)

КИЇВ СВАТІЙ ПОГРАБОВАНИЙ, ЗРУЙНОВАНИЙ

Будинок Педагогічного Музею у Києві, в якому засідала Центральна Рада Української Народної Республіки — 1917—1918 рр. (праворуч) та будинок Всеукраїнської Академії Наук (ліворуч). (З альбому „Київ“ проф. О. Повстенка, що незабаром вийде друком).

ВОЛОДИМИР ШАЯН

СВІТ І МИ

І знову рік скитання за нами, — і знову рік безпритульного блукання перед нами. На планеті землі не має для нас місця.

Ми „переміщені“ — де вміщасмося в системі сьогодення світа. Ми люди без „місця“ — без землі, без дому, без держави, без батьківщини, без захисту, без права.

За нами все, що ми втратили.

А перед нами?

Світ думає, що ми втратили батьківщину. Світ думає, що ми втратили частя бути громадянами нашої держави.

Світ думає, що ми втратили державу. Світ не знає, що ми втратили державу ще 1920 року. Кривавим терором, окупаційною армією, на-

сильством чужої держави зломано суверенну волю народу творити свою власну державу.

Світ ще не знає, що від того часу всі українці є бездержавні.

Східні можновладці офіційно проголошують, — світ цього не знає — що вже настав той час, коли народи мають зливатися в одне — очевидно — з московським народом. Світ не знає, що це наказ найбільше жорстокий.

Світ думає над тим, до якої держави ми приналежні. І рівночасно світ немов не помічає того, як з його мапи щезають держави за державами, до яких ми і інші нації належали.

Світ не бачить як росте суцільна червона пляма крові і терору над маленьким земським глобом. Світ не знає, що він нагадує крілика загінотизованого змієм, що має його проковтнути.

Світ думає, що настає мир.

Ми втратили віру в мир в 1920 році, коли війною забрано нам державу. Світ проголошує торжественно: „Ми відмовимося визнати кожний тижний уряд, що є накинений котрійсь небудь нації силою чужої держави“.

„Бажаємо повернути суверенні права і самостійну владу народам, яким їх насильно відібрано“.

Ми домагаємося здійснення цього проголошення, бо інакше людство прогало мир.

Ми не ждемо мира — не тому, що його не хочемо, але тому, що знаємо, що мир є неможливий доки кривавий прапор агресора не повисне над столицями світу, або доки ця постійна загроза над світом не буде знищена.

Ми це знаємо — це знання коштує нас мільйони жертв і необнятий ніким безмір терпіння і тому ми вже не повіримо заявам про миролюбство.

Світ вірить у силу атомової бомби і не бачить як розкладаються атоми людських душ гниллю матеріалізму, отруєно брехні, фальшивої і злочинної пропаганди та зневаги, чим підкладається атомової бомби під самі основи існування вільних націй.

Змій гіпнолізує крілика. Світ залутався. Може прозріти запізно.

Ми залишили за собою все, що ми втратили. Ми втратили те, у що

світ ще багатий. Світ ще багатий у ілюзії щодо більшовизму.

Ми, найбільш нужденні люди, найсильніші нашими втратами.

Ні, ні!

Ми не все ще втратили!

Найбільшу силу на світі, непереможну силу правди, світотворчу силу віри, — ми не втратили. Ми зберегли її чисто, в крові і вогні загартовану.

Ми пропадемо, якщо переможе у світі неправда. Ми пропадемо, якщо затрікомфує зло, зненависті і знищення.

Наша перемога тільки тоді можлива, коли переможе правда.

Справа України і справа правди, це одна справа.

Чи Атлантийська Хартія і пункти Президента Трумена будуть тільки сувоєм паперу і глузом над поневоленими націями?

Чи стануть вони правдою?

Від відповіді на ці питання залежить доля світу.

Чи піде світ шляхом вільного розвитку націй, чи шляхом їх поневолення і винищення?

Чи стане він на шлях правди, чи загине в хаосі зненависті і пошесті, в огнях війни і знищення, у вибухах атомової бомби, у пошестях азійської чуми і холери і врешті в обіймах тотального розкладу.

Але світ про це не знає.

Про це знаємо ми!

Україна перша впала жертвою цієї азії.

Україна це пробний камінь правди.

Доля України стане по неаблагованій черзі долею кожної нації перед кожним державою зокрема.

Ми не бажаємо світові, щоб він зрозумів проблему України на власній шкіді.

Світ не бачить, що стоїть над прірвою.

Треба його схаменути, пробудити, спасти. Світові бракує свідомості і моральної сили.

Ми найбільш нужденні і безправні маємо найбільше основної сили, сили історії, сили моральної.

Світ ще вартий того, щоб його рятувати.

Ні, ні ми не все ще втратили.

Ми не втратили всепереможної сили Правди.

Світотворчої сили віри.

Віри в Україну.

З цєю непохитною вірою в нашу перемогу вступасмо в новий рік. Всюди де рознесуть нас вітри скитання — ми розпалимо вогонь правди і героїзму.

Вірюмо в перемогу!

Редакція та Адміністрація
„Нашого Життя“, посилає всім
своїм читачам і прихильникам
щире поздоровлення і найсердечніші
побажання на Новий 1947 рік

працю, — всі вони, своїм на око „малим трудом“ кладуть підвалини для нашого майбутнього визволення.

Ті, що вважають тільки повстання за „визвольну політику“, гірко помиляються. Нераз буває, що нечасно повстання не веде народ до свободи, навпаки, заводять його в ще більшу неволю. Нерідко буває, що ворог-гнобитель навмисне провокує між поневоленими повстання, щоб його криваво задушити і залаяти народною масою. Тому й ми відкидаємо повстанську романтику, як шкідливу й згубну для українського народу.

Наш шлях — підготовка свідомих, організованих сил до майбутніх подій у світі та на Україні. Революцію не можна викликати штучно. Революція це складний процес, що залежить від різних елементів. Ніхто не буде підставляти лямпу під квітку, щоб вона скорше зацвіла. Так і з революційним процесом: мусить відбутися підготовка до революції, мають події „на зріти“, — тоді є надія, що революційний рух завершиться нашою перемогою. Інакше — народна кров даромо проллється з не малою шкодою для справи визволення.

Шлях визволення для нас можливий тільки через демократичний розвиток наш і цілого світа. Національне відродження поневолених народів Європи в 19 віці роз-

винулося на основі демократії (селянські нації перестали соромитися своєї „музицької“ мови, пішли в міста, опановані чужинцями, і шляхом вільної організації здобули собі права в своїй країні). Хоч є дуже велика перешкода для демократизації світа в тоталістичній диктатурі однієї східної великодержави, але перемога демократичної ідеї на земній кулі несумнівна і неминуча. До цього треба нам готувати свої сили, свій розум, свою організацію.

Вступаємо в 1947 рік. Тридцять років тому буде в березні, як у Росії упав царський трон і почалася революція. Хочемо подати в нашій газеті правдивий образ революційних подій в Україні 1917 року. Молодше покоління здебільшого не знає тодішніх відносин на Україні, а їх слід знати, щоб наслідувати те добре, що було зроблене, і уникати допущених помилок.

„Пізнайте правду і правда вас визволить“, — цей клич узяло собі перше українське політичне товариство в Києві — братство св. Кирила і Методія 1846 року. Хочемо й собі слідувати заповіті наших „будителів“ — Шевченка, Костомарова, Куліша і піддати події 1917 р. в Україні безсторонньому, науковому розбору. Пізнання правди має привести нас до згоди, до внутрішнього миру і до спільної праці для визволення нашої Батьківщини.

Павлас Феденко

ЛІКВІДАЦІЯ УНРРА

Нью Йорк. Хоч УНРРА припиняє офіційно свою працю з кінцем грудня 1946 р., але деякі акції УНРРА будуть продовжуватися ще 90 днів, а на Далекому Сході — 180 днів, тобто в Європі діяльність УНРРА кінчається 31. березня, а на Далекому Сході 30. червня 1947.

ПРАВО АЗИЛЮ В БАВАРІ

У проєкті нової конституції вільної держави Баварії, ухваленої на красовому зібранні 26. жовтня 1946, в ст. 105 передбачається надати всім чужинцям, які були переслідувані і втекли до Баварії, право азилю. Це означає, що їх не видаватимуть нікому і не висилатимуть проти їх бажання поза межі Баварії.

Коротко

★ Варшава. Для виборів, що мають відбутися 19. січня, в Польщі, окрім поліції, війська і міліції мають змобілізувати 100 тисяч цивільних добровільців, щоб утримувати порядок.

★ З Москви повідомляють, що 3 мільйони полонених будуть залізнені і дороги в Сибірі. „Правда“ пише, що німецько-японська мрія зустрітися в Центральній Азії здійснилася, бо працюють вони тепер разом.

★ Москва подає, що в столиці Японії відбулася демонстрація 22 демократичних організацій, які домагалися димісії японського кабінету міністрів та створення нового демократичного уряду. Колони демонстрантів пройшли вулицями столиці до японського парламенту.

★ Советське радіо уболює над подіями в Азербейджані, де відбуваються напади на „демократів“ і советських громадян.

★ Чехословаччина. Місто Прага обдарувала Сталіна званням почесного громадянина. Президент Бенеш прийняв делегацію, що відвідала СССР.

★ Ввайт Сендс. У Ввайт Сендс американці роблять експерименти з німецькою ракеткою V-2. Найновіший рекорд — це 1783 метри за секунду і висота 111 миль. Експерименти дуже важкі, бо атомову бомбу мають посилати вже не літаками, а ракетами.

★ Варшава. За останніх два тижні польське військо поширило між населенням найменше 7 різних летючок. В летючках гостро критикується Англія і Америка. Ілюстрації показують американських воїнів, як вони заливаються до німецьких дівчат. Під фотографією напис: „В обіймах німецьких дівчат скоро забуваються гітлерівські злочини“.

ХТО БУДЕ НАСТУПНИКОМ СТАЛІНА?

„Нью Йорк Таймс“ повідомляє про недугу Сталіна та подає різні здогади, хто мав би прийти до влади в Москві після його смерті. Про Сталіна відомо, що він перебував на лікуванні в Сочі, на Кавказі. Уже два роки він не брав участі в святкуванні жовтневої революції. Американський кореспондент Р. Деніелл уважає, що між Сталіновими наступниками є дві течії: одна прямує до самозабезпечення (автаркія) СССР з боку господарського, тому буде вимагати дальших жертв від народних мас в „п'ятирічному будівництві“; друга течія хоче перейти від воєнного господарства до мирної продукції. Першу лінію обстоює партійна бюрократія, за другу висловлюються

провідники советської армії. Деніелл називає за можливого Сталіновим наступником в диктатурі Жданова, секретаря ВКП. Є ще інші претенденти на владу в СССР. Напр., Юрій Маленков, член Політбюро ВКП. Він контролює членів партії і має великий вплив. Поряд з ним Стоїть Лаврентій Берія, начальник НКВД. Під ним перебуває 7 мільйонів тайних агентів в СССР.

Надії Молотова, що він може бути наступником Сталіна, Деніелл уважає за безпідставні. Він зайнятий справами закордонної політики і в критичні дні, коли навколо недуги Сталіна, відбуваються змови та інтриги, перебуває здебільшого за кордоном.

ВИБОРИ В СССР

агітаторів. Вони, як підкреслює „Правда“ мають серед населення великий авторитет, а їх промови захоплюють колгоспників. Реферуючи погляди советської преси на господарську ситуацію, радіо-Москва стверджує цілковиту залежність господарського стану СССР від інтенсивності ремонтної праці заводів, яку преса закликає подвоїти і потроїти.

ПОВСТАННЯ В ГРЕЦІ

Нью Йорк. Злучені Держави Америки внесли пропозицію, щоб Рада безпеки при ООН послала комісію на грецько-югослав'янську границю розглянути на місці грець-

ку скаргу. Греція обвинувачує Югославію, що вона підтримує повстанський рух проти грецького уряду.

ПОВСТАНЦІ ЗДАЮТЬСЯ

З Атен подають, що 375 повстанців скористало з амністії, проголошеної урядом, і здалося. Амністію продовжено до 31. грудня. Вважають, що багато повстанців складе

КРУТІСТВО ПРИ ВИБОРАХ В ПОЛЬЩІ

Варшава. Польська виборча комісія затвердила Миколайчика, голову польської селянської партії, як кандидата. Одночасно затверджено ще 110 членів його партії, між ними трьох, що перебувають у в'язниці. Ця ж сама виборча комісія відкинула назву на виборчій листі „Польська селянська партія“ — президент Станіслав Миколай-

чик“. Це дуже тяжкий удар для Миколайчика, бо недавно була заложена партія „Польська селянська партія — нова еманіпація“. Ця партія створена для того, щоб викликати серед виборців замішання. У Варшаві говорять, що урядовий блок має забезпечених 90% голосів.

КОМУНІСТИ І БРАЗИЛІЙСЬКІ ВИБОРИ

19 січня мають відбутися вибори губернаторів у Бразилії. Це — дальший крок до демократизації Бразилії, початої минулого року упадком диктатора Варгаса. В Бразилії допускають до виборів тільки тих, що вміють підписатися. Таких знайшлося при останніх виборах на 43 мільйони

7 мільйонів. Найбільшою загадкою при виборах — це комуністична партія. На її чолі стоїть Луїс Карлос Престес. Його партія має найкращу партійну організацію в цілій країні і тому вона може здобути несподівані успіхи.

ДОБРОВІЛЬНА РЕПАТРИАЦІЯ

Берлін. Від 27. листопада до 3 грудня 1946 р. репатрійовано 4319 насильно вивезених осіб, — говориться в звіті американської окупаційної влади, — з них за національною

приналежністю: 3111 поляків, 1114 угорців, 23 французи, 40 советських громадян, 11 голандців, 5 югославів і 9 представників інших національностей.

ОГЛЯД МІЖНАРОДНОГО ЖИТТЯ В 1946 РОЦІ

У друге святкує людство Новий Рік у мирних обставинах після закінчення світової війни. Проте минає рожевий оптимізм, і розвіялись значна надії на вічний мир, що були охопили і широкі маси і частину провідних діячів у демократичних країнах.

Настало після великого захоплення протверзіння і розчарування. Сталін перший дав сигнал „советському народові“, щоб був на сторожі перед намірами „імперіалістів“ (Промова з лютого 1946 року). Советський уряд почав розбудовувати сильну воєнну промисловість, бо, мовляв, „капіталістичні сусіди“ хотять напасти на „пролетарську батьківщину“. В березні виступив з промовою в Америці Черчілль у присутності президента Трумана. Бувши головою уряду Великої Британії словами про „залізну завісу“ дав вираз острахові демократичних націй перед советським тоталізмом. В Москві прийнято промову Черчілля, як воєнну загрозу, і після того советська пропаганда невпинно пише і говорить

про „підпалювачів нової війни“ на чолі з Черчіллем... Причини московського нервування легко зрозуміти. Московський імперіалізм опанував величезні території в Європі та в Азії, апетит росте, але на перешкоді дальшим здобуткам Москви стають англо-саксонські великодержави — Америка та Англія. Друга причина московського занепокоєння — це атомові бомби. Тайна виробу атомової бомби знаходиться в руках американців.

Советські проводирі, мілітаристичні своєю ідеологією, не можуть собі уявити, що котрась держава, мавши атомову бомбу, не скоче уживати цієї страшної зброї для опанування світу. Тому московські політики всякими способами намагаються дістати таємницю атомової бомби в свої руки. Це їм не вдається, а спроби викрасти „патент“ атомової бомби тільки збільшують недовіря демократичних держав до советського уряду. Поза миролюбними деклараціями політиків великодержав відбувається безупинне зброєння, бо нема між переможцями взаємного довіря.

Поряд з атомовою бомбою виступає новий „здобуток цивілізації“ — страхіття бактеріологічної війни. Про страшну небезпеку для людства від поступу воєнної техніки заявив бувший міністер закордонних справ Англії Іден у парламенті: „Відкриття атомової сили поставило людство одним скоком далеко над стан його політичного розвитку. Якщо ми політично не поспіємо за технічним розвитком, то одного дня будемо розірвані на куски. Стародавнє уявлення про національну суверенність мусить бути викинуто до старого заліза. Ми повинні якимнебудь способом повивбавити отруйні зуби націоналізму“.

Наступник Ідена, міністер соціалістичного уряду Бевін, заявив згідно з Іденом:

„Наука пішла так далеко вперед що границі стали дурним жартом. Ми повинні поважно взяти на думку те, що було раніше видінням поетів і мрійників: ціль — парламент людства, союзна світова держава“.

В лютому місяці 1946 року тисяча визначних американських учених, письменників, промисловців, духовних осіб, педагогів, діячів професійного робітничого руху, артистів і т. д. звернулися до американського президента з проханням: домагатися від Об'єднаних Націй утворення світового уряду для спільного законодавства і спільного порядкування справами цілого людства.

Воно й справді, наш світ переживає дуже критичну добу, що вимагає рішучої зміни світогляду та політики в різних країнах. Коли говоримо про самостійність і суверенність народів, то мусимо визнати правду словам філософа Гегеля: малі (або слабкі) народи можуть жити в незалежних державах тільки з ласки великих. Приклади наявні: чи могла б Греція оборонити свою незалежність, коли б не стояла за нею сила Англії та Америки? Чи встояв би Іран перед натиском советизації, коли б перш не піддержували англо-саксонські великодержави? Чи долю „визволеної“ Польщі, Чехословаччини, Югославії, Албанії і т. д. не розділила б Туреччина, коли б англійці та американці не сказали рішучого слова на московську адресу?

Загроза „бути на куски розірваними“ примушує політичних діячів різних держав до участі в Світовій Раді Безпеки.

Найбільші перешкоди для порозуміння між великодержавами — це різниці політичного устрою. Демократичний лад Англії або Америки ніяк не можна сполучити з однопартійною диктаторською системою СССР. При таких розбіжностях чи можна утворити світовий уряд? Світовий уряд мусів би бути оснований на державах однотипних щодо свого устрою. Інакше, як сполучити міністрів-демократів і диктаторів в одному уряді? Це добре розуміють і в Вашингтоні, і в Лондоні, і в Москві.

Советська Москва має свій давній план всевітньої советської держави через світову революцію. І хоч теперішній момент не вважається для такого перевороту відповідним, однак ідейна та військово-технічна підготовка ведеться повною парою. Зосібна справі військово-технічній і військово-господарській Москва віддає найбільше уваги та енергії. Для тяжкої залізної і вугільної промисловости, для військових фабрик мусить населення жертвувати довгі роки праці і напівголодного життя.

При всіх цих перегонах у зброєнні лишається Факт, що тільки безсумнівна перевага військової сили і техніки англо-саксонських великодержав удержує імперіалістичні апетити Москви в межах. Без того-під советською окупацією давно була б уся Європа до Риму й Мадриду.

Мірова конференція, що засідала в Парижі від липня до жовтня, не вирішила остаточно всіх справ щодо ліквідації наслідків війни. На конференцію виразно визначилися дві групи держав: одна (більша) під проводом Америки та Англії і друга — під проводом Советської Москви.

Найбільша справа світової політики — справа Німеччини — лишається невирішеною до нової конференції. Вся трудність німецької проблеми лежить у тім, що західні великодержави хотіли б бачити Німеччину як державу під власним німецьким демократичним урядом. Москва ніякої демократії в Німеччині не бажає, тому в своїй окупаційній зоні піддержує комуністичний рух.

Спірною проблемою зостається вирішення східних границь Німеччини. Польську границю понад Одрою вважають англо-американці за кордон советський, бо Польща знаходиться під рішальним московським впливом. Тому в Америці та в Англії бажання прихилити до себе симпатії німецького населення в своїх зонах не дає поширитись советським впливом. Успішні наслідки цієї політики помітні в недавніх виборах до Баварського краєвого союму: комуністична партія не має ні одного посла в союмі.

16. жовтня, після довгого процесу в Нюрнберзі покарано смертю німецьких воєнних злочинців. Чистка між нацистами йде далі. Нові процеси проти менших діячів „Третього Райху“ відбуваються в різних містах Німеччини.

Якщо Німеччина силою обставин прикладом англо-американської демократії і страхом перед советським тоталізмом відходить від правої та лівої диктатури, то такого протверзіння щене бачимо у Франції. Комуністична партія у Франції набрала значної сили у вільних демократичних виборах. Впливи комуністів (значить — Москви) не можуть бути прийнятні для Англії та Америки. Слід зазначити, що більшість французького народу не йде за комуністами. Французька демократична влада не стерпить ніякої диктатури на довгий час. Спроба (Закінчення на 4-й сторінці)

Від 6. до 10. січня 1947 р.

Колядники колядують на культурно-допомогові цілі ЦПУЕ

НЕОФІТ КИБАЛЮК

Шляхом любови і крові

І.
В грудні місяці 1917 в пресі появилася повідомлення такого змісту: „На всеросійському церковному соборі в Москві гарячу дискусію викликала справа скликання на Україні місцевого церковного Собору. Рішено вислати на Україну в цій справі делегацію, а потім запропоновано делегацію скасувати і звернутися до населення України з закликом до спокою і з задоволенням, що Московський Собор, яко єдиний православний орган, сам вживе потрібних заходів щодо упорядкування церкви на Україні, взявши на увагу всі особливості місцевого життя. Проф. Кудрявцев, член Собору, закликав до обережності акції, вказуючи на те, що рух на Україні має не просто церковний, а національно-церковний характер”.

Так ще на початку революції російські ієрархи робили все можливе, щоб Українська Церква не вирвалася з кайданів, що на неї наклали в 1686 році, коли на київську катедру прийшов архієпископ луганський князь Георгій Четвертинський, прийнявши цю високу гідність вже в Москві, з рук московського патріарха. Але українські церковні діячі 1917 р., знаючи, що значить в устах московських ієрархів „упорядкування Церкви на Україні з прийняттям на увагу місцевих особливостей”, на церковному полі пішли тим же шляхом, яким на політичному полі пішли органи української державної влади. Провід українського церковного руху створив „Організаційний Комітет”, а цей останній, повідомляючи про скликання Всеукраїнського Церковного собору на 11. січня 1918 року, вказав, що російська церква вже вибрала собі патріарха-самодержця — явну небезпеку нового поневолення української Церкви. В своїй відозві Комітет закликав: 1. не згадувати патріарха на богослужбах та, 2. зібравшись на незалежному Всеукраїнському Церковному Соборі, в першу чергу вирішити питання — чи признати на Україні московського патріарха. Церковний рух в той період очолював колишній володимирський архієпископ Олексій Дороничин, що перебував тоді в Києво-Печерській Лаврі. Проти архієпископа почалися різкі виступи московської чорносотенної преси, але він, не зважаючи на це, взяв участь в у-

рочистому проголошенні на Софійській площі Української Народної Республіки, виголосив прекрасну патріотичну промову, а пізніше вмістив у київській пресі відкритого листа такого змісту: „Я українець і не стидуюся і не боюся заявити про це голосно. Я любив і люблю той народ, до якого належали мої батьки, мої діди, прадіди; серед якого я родився, виріс, мовою якого я говорив і співав. Не бути українцем я не можу так само, як дуб не може переродитися в березу, липа в сосну...”

Я не можу переіменувати в якусь етнографічну мішанину з фіна, череміса, чуваша та інших. Решту своїх сил я віддам цілком і безповоротно службі духовним і церковно-релігійним інтересам свого українського народу так, як я їх розумію. Та прошу вірити, що я до кінця своїх днів зостанусь православним архиєреєм, які б не були тяжкі та злиденні ці дні, і не зраджу тої святої віри, що за неї билися мої предки в рядах запорожців. Архієпископ Олексій, доктор церковної історії”.

6. грудня 1917 року згаданий Організаційний Комітет перетворився у Всеукраїнську Церковну Радю, з функцією православно-церковного уряду. На чолі її став архієпископ Олексій. В склад її входили: Організаційний Комітет та від Всеукраїнської Ради військових

депутатів, Ради Робітничих депутатів, Всеукраїнської Ради Селянського Союзу, монастирів Києва, від Київської Єпископської Ради по 2 представники і від єпархій, духовних шкіл та церковних братств Києва по одному представникові. Завдання Ради було скликання Церковного Собору, на якому вона мала скласти свої уповноваження. Московський патріарх телеграфічно викликав архієпископа Олексія в Москву, призначаючи йому місце перебування в якомусь московському монастирі, але В. Ц. Рада своєю постановою заборонила архієпископу, як голові Ради, відлучити з Києва.

Так почалося велике діло відродження української церкви. Всеукраїнський Церковний Собор був скликаний, але події 29 квітня 1918р. (проголошення гетьманату) змінили склад, дух і напрям собору. На київську митрополічну катедру прийшов Антоній Храповицький, якого академік С. О. Єфремов в статті „Від Сільвестра до Антонія”, вміщеній у „Новій Раді”, характеризує такими словами: „Обрано людину, що раз-у-раз ворожим дихала духом проти українства, що вславилася своєю реакційною діяльністю спершу в одній, потім і в другій українській єпархії, що розгромила колись навіть такий скромний притулок незалежної богословської науки, як Київська академія, що неситим оком поглядала на сусідню Галичину і давала у себе захист зрадникам рідного народу; що зробила собі репутацію найзапеклішого обрусителя та реакціонера. Одно слово — обрано Антонія Храповицького, з ім'ям якого зв'язана така блискуча сто-

рінка в боротьбі з українством і поступом, як почаївські видання, робота всяких Іліодорів, навіть торішня заборона читати по-українському Євангеліє. Яке ж довір'я до такого голови може мати українська церква та як „пасомі” дивитимуться на свого „пастиря”? І „пасомі”, і все свідоме українське громадянство дивитимуться на митрополита Антонія, як на ворога української ідеї”.

І от цей митрополит став на чолі церковного життя на Україні. Собор, що був скликаний на другу сесію, між іншими рішеннями, прийняв також постанову про вище церковне управління. Цією постановою признавалася церковна зверхність Москви, а патріархові московському надавалось право призначати і усувати митрополита київського й єпископів української церкви.

Вже 1. 1. 1919 р. Уряд УНР ухвалив закон про автокефалію української Церкви. Реалізація того закону через спротив московського єпископату не могла відбутися зі збереженням канонічних основ, а заходи іншого порядку поза межами України перед чинниками Вселенсько-Православної Церкви були перервані воєнними подіями, що унеможливили нормальну працю уряду. Антоній Храповицький був адміністративно висланий до монастиря в Бучачі (Галичина) разом зі своїм однодумцем архієпископом Свєтоєм Георгієвським. Коли ж пізніше, повернувшись ще раз на Україну з військом Денікіна, вдруге, остаточно вже залишив Київ, він зв'язав усіх єпископів присягою, що ніхто з них не висвятить єпископа-українця.

М. ОРЕСТ

Перші сніжинки повільні,
Засів ласкавих рук,
В тиші спадають недільні
На тротуар і на брук.

За м'якшсть і легкість неждані
Дякує серце; воно
Вільне сьогодні від даві,
Що мучить його давно.

І, заткамі в сіть рухливу,
Осміжені нежні й шпиклі
Думають про й змичливо:
Щастя нема на землі.

Вгорі хтось добрий і строгий
Править ясний парастас
По днях, що скінчили дороги,
По днях, що любали нас;

По днях, що минуло замкнули
І стали неясним сном
Для серця, що біди вгору
Його в чорноту наполю.

І тільки в тиші медлять
З неба, з покоїра їх,
Згадак спадють безбілля —
Ніжний і мрійний сніг.

1945

МОЛОДЕ!

КОЛЯДУЙ У РІЗДВЯНІ СВЯТА
НА КУЛЬТУРНО-ДОПОМОГОВІ
ЦІЛІ Ц П У Е

ОБЛАСНИЙ З'ЇЗД ЖУРНАЛІСТІВ

8. грудня відбувся в Регенсбурзі обласний з'їзд українських журналістів, об'єднаних в СУЖ. В з'їзді взяло участь 27 членів. Група журналістів, що гуртується довкола фюртського „Часу” не взяла участі в з'їзді. Видавець „Часу” повідомив організаторів з'їзду, що він на той день призначив редакційну нараду.

На з'їзді загостили генеральний секретар КУК і представник відділу інформації ЦПУЕ, які привітали зібраних журналістів області від своїх установ. Голова СУЖ, д-р Степан Баран виголосив дуже цікавий реферат „Еміграція і завдання української преси”. Реферат був надхнений властивим його авторові оптимізмом щодо ідейних напрямків в дальшому розвитку нашої преси. Другий реферат з оглядом нашого пресово-журналістичного життя виголосив редактор Г. Которович. По рефератах розгорнулася обширна і висока своїм рівнем дискусія.

Ухвалено низку резолюцій, в яких між іншим осуджено гангстерські методи в пресово-громадському житті, як заборону кольпортувати газети демократичного напрямку в деяких таборах. Вибрано нову управу Обласної спілки.

Д. О.

КИЇВ СВЯТИЙ,
ПОГРАБОВАНИЙ,
ЗРУЙНОВАНИЙ

Пам'ятник князеві Володимирі Великому, споруджений р. 1853

(З альбому „Київ” проф. О. Повстенка)

ВОЛОДИМИР ДЕРЖАВИН

НАШЕ КРАСНЕ ПИСЬМЕНСТВО ЗА 1946 РІК

І. ПОЕЗІЯ КЛАСИЦИЗМУ

Вчись у природі
творчого спокою.

Є. Плужник

Ті журналісти, що вбачають у поезії лише другорядний засіб пропаганди, вважають, що її буття й розвиток визначаються політичними обставинами; а що громадське наше життя на еміграції — дуже далеко від нормального, то й у поезії наших днів вони шукають усіляких криз та зламів, раз-у-раз оголошуючи народження нового світогляду та стилю, нової свідомості та мистецької форми. Наслідком цього, в літературній критиці нашої, поряд із дефектами, що всякій критиці за всіх часів притаманні, поряд із суб'єктивними проявами некомпетентності, упередженості, особистих стосунків, — сливе систематично діє антикультура й деструктивна тенденція, що замовчує або зневажливо обминає справжній мистецький досягнення, бомбастично вихваляючи нищу або й кумедну продукцію ласих на рекламу бардів кон'юнктури.

Насправді ж, становище нашого прекрасного письменства на еміграції є, в основному, нормальне, бо, поперше, від офіційної цензури воно репресій не зазнає, а подруге, вся наша видавнича діяльність відбувається у формах суто приватних,

а це найкраще гарантує свободу мистецького слова від ідеологічних нагінків з боку тих чи тих громадських угруповань та організацій. А свобода мистецького слова важить у письменстві далеко більше за всі інші соціальні та матеріальні умовини.

Тож не дивує нас, що позбавившись, з кінцем війни, і зовнішнього цензурного тиску, і ще згубніших для літературного мистецтва внутрішніх стимулів, що профанували це останнє на користь поверховому політиканству, наша еміграційна поезія 1946 року відразу насамперед поновила органічно властивий нашої добі класичний стиль, що його цвітіння було брутально перерване війною й терором. Високий класицизм „Підзамча” О. Ольжича (видавництво „Культура”, 1946) — збірки ліричних віршів, що була в основному приготавлена до друку самим небижчиком-поетом, — своєчасно нагадує нам про скарби літературної спадщини цього найбільшого українського поета 20-го сторіччя і править за нехитий дороговказ майбутнім поколінням. „Підзамча” виправляє літературну помилку попередніх „Веж” (що в них поет спробував був знизитися до рівня поета-публіциста) і безпосередньо,

продовжує собою високий стиль і шляхетний патос „Рині” — патос воістину монументального мистецтва:

Земля широка. Мудрий в небі Бог.
І серце людське — мужнє і велике.

А поряд із тим — яка неперевершена легкість і витонченість, сказати б, гравірного трактування образу в таких поезіях як „Порцеляна”, „Диліжанс”, „Голландський образ”, яке віртуозне поглиблення й загострення ліричної емоції в „Яблуна на горі” або в „Сонна Венус”:

Та неприємне тіло золоте
такий незбагнений ховає холод,
що й почування, що в тобі росте,
не будеш здатний ти назвати
ніколи.

Видана тим самим видавництвом збірка поезій Олени Теліги — „Душа на сторожі” — не містить, здається, творів, що не були б опубліковані раніше, а в тім становить велику подію в нашої літературі, бо це — перша збірка нашої найближчої — після Лесі Українки — поетеси, що її твори лишалися досі розпорошені по різних часописах. Не зважаючи на свій обмежений розмір і на відсутність тут найкращих зразків любовної лірики Таліжиної, ця антологія виразно виявляє творчий шлях поетеси від загальників риторичної декламації до класичної майстерності таких поезій, як „Літо”, як присвячений Л. Мосендзові „Лист”, як славетна „Вечірня пісня” — той справді неперевершений апогей ліричного артизму чи не в цілій на-

шій поезії нашої. Ні характеристичну монументальність Ольжичеву, ні оту його „прозору радість творчого спокою” ми в поезії О. Теліги не знайдемо; і надто значущою є психологічна відстань між поетом, що порівняв нескінченність свого творчого шляху з шляхами світлі у небі-та автострадами на поверхні земній — такою бо мірою проймав його патос єдиного закону —

лягли на перса зимної землі
шляхи асфальтові, ясні і прості,
і невідхильні прагнення твої,
як сонце у холодній високості

(Підзамча, 18)

— і поетесою, що вона, саме супротивно тому майже спінозіанському геометризмові, декларувала: „Вітрами й сонцем Бог мій шлях намітив” (Сучасникам). Психологічно шляхи їх лишаються несполучні. Але це так само не порушує причетності обох поетів до класичного стилю, як не порушувало це і основної національно-державницької лінії обох поетів та спільної політичної діяльності їхньої. Як психологія, так і політика важить у поетичній творчості, але поезією ні та, ні та не є, отже й поетичного стилю ні та, ні та не визначає. В поезії О. Ольжича і О. Теліги так само спільно репрезентують верховні висоти „працької”, умовно кажучи — на відміну від „київської” — течії сучасного українського класицизму, як і в історії українського національно-державного руху спільний героїзм їх навіки лишисться в купі:

і мов гимн урочистий, мов визволь-
[не гасло,
є для нас двох імен нерозривне
[злиття.

(О. Теліга, Засудженням)

Повертаючись від обох корифеїв „працької” школи класицизму (що їх систематична популяризація серед нашого читачтва становить, доречі, неабияку літературну заслугу мюнхенського часопису „Рідне Слово”) до школи „київської” чи то „неокласичної”, зазначимо незмінні і вельми симпатичну, як на нашу думку, прихильність нашої читаччої еліти до мистецьких шедеврів колишнього гротмайстра київської неокласики — фізично ще живого небижчика Максима Рильського, — як про це свідчить великий і цілком правомірний успіх аж двох передруків його лірики, — мюнхенського, під заголовком „Краса і думка” (серія „Слова на дорозі”, ч. 10), і ганноверського, під назвою „Вибрані твори” (на жаль, з невідповідною передмовою, в якій трактується переважно про політику, а не про поезію). Неокласична муза, що її М. Рильський зріпав десять років тому, гідно репрезентована в нашій сьогоднішній поезії Ю. Кленом, М. Орестом, Л. Мосендзом. Зокрема, історична епопея Ю. Клена „Попіл імперій”, що друкувалася 1946 року невеличкими частинами та уривками в багатьох місцях, — становить в українській поезії подію грандіозного розміру і справді епохальну. За тематикою

(Далі буде)

ОГЛЯД МІЖНАРОДНОГО ЖИТТЯ В 1946 РОЦІ

(Закінчення)

французьких комуністів завести в країні диктатуру привела б неминуче до громадянської війни і до поразки диктаторської партії.

Найбільшою подією в американській політиці була недавня перемога республіканської партії в виборах. Ця перемога не відіб'ється на закордонній політиці Злучених Держав Америки. Обидві партії в питаннях закордонної політики одностайні. Після Першої світової війни республіканська партія стала на позиції відокремлення від європейських справ. Тепер в Америці панує погляд, що ізоляція Америки від світових проблем принесла б незмірну шкоду світові і самим Злученим Державам. Повоєнне безробіття і страйки робітників дещо занепокоюють внутрішнє американське життя, але енергія, оптимізм і самопевність американців переборюють усі труднощі. Злучені Держави — найбільша господарська і військова сила в історії людства. Це накладає на американський народ велику відповідальність за будучність світа, і це провідники американської політики добре розуміють.

Вибори в Англії 1945 р. дали владу в руки соціалістичної партії. Партія праці здійснила широку програму внутрішньої господарської перебудови (націоналізація), але робить ці реформи розважно, законним, мирним шляхом. В закордонній політиці теперішній англійський уряд хоче забезпечити „рівновагу сил“ між великодержавами. В цьому англійський соціалістичний уряд має за собою також підтримку консервативної партії (Черчилль).

Справа Індії стоїть на черзі дня для вирішення в Британській імперії. Традиційна політика Англії така: коли котрас частина імперії домагається для себе автономії, то не казати — „ні“, „ніколи“, — а зробити вчасно поступки, щоб не було революції. Канада, Австралія, Південна Африка, Нова Зеландія мають самостійність і зв'язані з Англією тільки особою короля. Під пануванням Англії індуси значно дозріли політично, у них виробилися кадри талановитих політичних провідників, і тепер прийшло на чергу питання Індії. Найбільша перешкода для перетворення Індії з колонії в домінію — це внутрішня незгода між самими індусами. Розділені десятками мов і діалектів, індуси це відрізняються також вірою. Мусульманська меншість боїться, що в самостійній Індії ісламська віра не буде шанована. Тому індуси-мусульмани хотять для себе окремої держави.

Друга тяжка для вирішення справа Британської імперії — це Палестина. 1916 р. англійський міністер Балфур видав декларацію про утворення жидівської області в Палестині. Коли почали цей план здійснювати, то довелося зустріти рішучий спротив не тільки палестинських арабів, але також цілого арабського світа (Єгипет, Арабія, Ірак). Англія мусить числитися з могутнім жидівським сіоністичним рухом, а з другого боку з арабами. Жиди, після Гітлерових страхіт, охочі покинути Європу і оселитися в Палестині. Проти жидівської колонізації виступають араби. Англійський уряд хотів би помирити ворожі сторони, але плани примирення не задовольняють ні арабів, ні жидів. Між жидівськими націоналістами з'явилися групи, що хочуть терором примусити англійців до уступок. Наскільки ці відносини загострилися, бачимо з того, що в листопад, при відкритті нової сесії англійського парламенту королем, мусіла поліція окружити вулиці, де проїздив король та члени уряду: була небезпека від замахів з боку жидівських терористів.

Іспанія під диктатурою Франка ніяк не спроможеться внутрішніми силами перейти до демократичного ладу. Ненависть і погорда до влади Франка дуже велика в Англії та Америці (її уважають зовсім справедливо за витвір Гітлера та Муссоліні). Але іспанську демократію руйнувала своїм вмишуванням со-

ветська Москва. Американці та англійці бояться, що з упадком Франка в Іспанії почнеться громадянська війна, і до влади можуть прийти комуністи, а значить ще дужче зросте вплив Москви в Європі.

Італія, що була за Муссоліні „надтою величиною“, вернулася до стану другорядної держави. Хоч в Італії є сильний комуністичний вплив, однак симпатії до Москви зменшуються, головні з причин національних. Москва підтримує претензії Югославії на італійське місто Трієст, а це італійці вважають за свою кривду.

Греція ще не перебула доби тяжких заворушень, що мають підтримку з-за кордону. В Греції перемогли на виборах партії, прихильні до конституційної монархії. Король вернувся в Грецію, але комуністи почали повстання проти уряду. Грецький уряд обвинувачує уряди сусідніх держав (Болгарії, Югославії, Алябанії) за підтримку повстання в Греції.

В Балканських країнах, що перебувають під московським впливом, відбулися „найдемократичніші“ вибори до парламентів. Само собою, всюди перемогли комуністи. Проти цих виборів протестували англійський та американський уряди.

Туреччина змінила свою попередню конституцію на демократичну і провела вибори до парламенту з участю інших партій. Комуністична партія, що має свій центр за межами Туреччини, заборонена. Москва іменем Грузії та Вірменії домагається від турків значних територій. Також на Дарданелли простягає руку советський уряд. Рішуча позиція Англії та Америки — не допустити СССР в Середземне море — зміцнює настрій у Туреччині не йти на уступки великому північному сусідові.

Польща під советським впливом не має внутрішнього миру. Польща творилася за війни 1914—18, як держава протиросійська. Польські терористи не миряться з пануванням „московських людей“, хоч і польського походження. В країні доходить до виступів недоволених елементів, а слідом за тим відбуваються криваві розправи над повстанцями. Селянська партія Миколайчика підпадає все більшим репресіям. Нетяжко передбачити, що советофільські елементи „переможуть“ на виборах і в Польщі, як „перемогли“ в інших країнах за „залізною завісою“.

Японія, великодержава на сході Азії, переходить до демократії. Японці в своїй політиці дуже гнучкі, вони реально дивляться на справу: програма війни зобов'язує. Тому японські політичні дії шукають повного порозуміння з американцями.

Китай від 1912 р., коли скинено монархію, ніяк не може прийти до внутрішнього замирення. Після Першої світової війни згубне для Китаю було вмишування Советської Росії. За Другої світової війни дійшло було на деякий час до згоди між комуністами та маршалом Чан-Кай-Шеком, але в 1945 році знов розгорілася внутрішня боротьба.

Англії та американці мають з советським союзом довгелезну „лінію тертя“ від Китаю і Кореї через Іран, Грецію, Італію аж до Німеччини. Песимісти пророкують неминучу війну між великодержавами, що спільно перемогли Гітлера. Але хто може почати таку війну?

Англія та Америка — держави демократичні. Демократичний уряд тільки тоді може почати війну, коли війну уважає за єдиний вихід велика більшість населення. Мусимо визнати, що такого страху перед СССР в Англії та Америці немає. Америка та Англія чують себе дуже сильними супроти СССР. Советський Союз, ослаблений війною, не може видержати нового „навантаження“. Тому, хоч і говориться багато про небезпеку війни, однак це справа нереальна. Советський уряд добре оцінює світове положення і на війну, що неминуче скінчилася б поразкою СССР, не піде.

Глядач

Місто Кам'янець на Поділлі знає своє історію і багате пам'ятниками давнини.
(З книги П. Павловича „Поділля“, В-во „Брама Софії“, 1946 р.)

ХТО ОПІКУВАТИМЕТЬСЯ ДП?

Вашингтон. Як повідомляє „Старс енд Страйпс“, американська армія погоджується перебувати на себе обов'язки УНРРА в справі опіки над 500 тис. ДП в американській зоні, якщо Міжнародна організація допомоги до 1. липня 1947 року не зможе розпочати свою роботу. Передбачено, що теперішні урядовці УНРРА мають стати тимчасово службовцями американського військового міністерства.

ВІД АДМІНІСТРАЦІЇ „НАШОГО ЖИТТЯ“

Наш заклик, з яким ми звертаємося до українського громадянства, розпочинаючи поновне видання „Нашого Життя“, знайшов радісний відгук серед наших читачів і прихильників.

Численні замовлення на наш часопис дозволили нам уже сьогодні встановити той самий наряд, що його „Наше Життя“ мало 12. 9. 1946 року, в день коли наша газета наслідком насильства перестала виходити.

Деякі товариства і прихильників „Нашого Життя“ запропонували нам більшу суму як безпроцентову позичку, якою ми покищо не скористалися, бажаючи власними силами стати на ноги.

Не менш цінною була для нас акція секції журналістів при СУПІЖ в Авсбурзі, якою була внутрішня позичка на ведення „Нашого Життя“.

Всім, хто так чи інакше відгукнувся на наш заклик, адміністрація складає свою сердечну подяку і в одному з наступних чисел „Нашого Життя“ оголосить список осіб, що вплатили більші суми в позичковий та пресовий фонд „Нашого Життя“.

В грудні вийшло лише два числа „Нашого Життя“, і тому в НМ з вичащеної грудневої передплати буде перенесено на січень 1947 року.

Першим 50 передплатникам, що послали передплату за грудень місяць, ми вислали журнал „Заграва“ ч. 3, як безплатну книжкову премію. Преміювання передплатників старатимось утримати й надалі.

Всіх кольпортерів „Нашого Життя“ ми просимо викривати належність за попередні числа нашого часопису.

Адміністрація „Нашого Життя“

Від Редакції. Через технічний недогляд попереднє число „Н. Ж.“ означене номером 62. Треба виправити на 63.

УКРАЇНСЬКЕ ЖИТТЯ 1946 РОКУ

На українських землях під советським режимом „на всіх языках все мовчить“. Давно відома пісня, що „Україна не виконала своїх зобов'язань супроти СССР“, повторюється на сторінках советської преси. Від Кавказу й до Карпат відбувається систематичний наступ на українську мову й культуру. Між не раз „перечиченими“ українськими письменниками контрольні партійні комісії та НКВД знаходять нові „ухили“. В шкільництві, в адміністрації і в цілому житті все більше запановує „загальнозрозуміла мова братнього народу“. Так підготовляється проповідане колись Леніном „злиття націй“. На Західній Україні советська Москва силою намагається українців греко-католиків на православ'я.

Поважну загрозу для життя і здоров'я українських народів має приносити припинення допомоги УНРРА для України.

Насильне переселення українців і поляків на польсько-українському пограниччі принесло багато кривавих втрат для українців, що не хотіли покидати рідної землі.

На еміграції в Європі та в Америці є в широких масах прямування до національної єдності. Проти єдиного національного фронту на основі демократії — виступила одна тоталістична група, що безпідставно претендує на провід в українському русі. Всупереч цим замірам утворився Координаційний Український Комітет (КУК), як організація, що об'єднує всі українські політичні сили на підставі загальнолюдської моралі і права та на основі демократії.

КУК розвиває свою діяльність і організацію невинно і послідовно. Ідея національної єдності і згоди перемагає у всіх закутках, де є українці, і у всіх патріотичних серцях, не зважаючи на руйнівську безоглядну пропаганду противників-тоталістів.

Найбільша журба українців за межами Рідного Краю — це великі перспективи переселення. Англомовні країни, з огляду на свій інтерес, не бажають переселення чужинців у свої країни. Зате значний інтерес до переміщення осіб в Європі, як робочої сили, мають держави Південної Америки. Неясно, коли і як це переселення може початися. В кожнім разі, політична незгода між українцями може тільки пошкодити всій українській еміграції. Тільки єдність, взаємна лояльність і постійна співпраця можуть нас урятувати від потоплення в чужому морі.

Від Редакції

До участі в „Нашому Житті“ запрошені такі особи: Вагрянний Іван, Баран Степан, Богацький Павло, Герасименко Полікарп, Державин Володимир, Добрянський Михайло, Дорошенко Дмитро, Дорошенко Володимир, Дудко Федір, Животко Аркадій, Коваленко Людмила, Левицький Борис, Лучишин Іван, Олесіюк Тиміш, Павлів Остап, Паладійчук Роман, Петрів Всеволод, Смоль-Стоцький Роман, Стахів Матвій, Чижевський Дмитро, Шаян Володимир, Шлемкевич Микола та інші.

Оголошення

У Т Т І

Сектор Позаочного Навчання Українського Технічно-Господарського Інституту в Регенсбурзі:

І. Приймає далі студентів і курсантів на: позаочні курси журналістики (І цикл), на поодинокі предмети з цього циклу, а саме: Політичну економію, Загальну науку права, Основи журналізму ч. I та II, Історію української преси, Англійську мову.

II. Відкриває впис на нові цикли і курси:

Торговельного права, Цикл ботаніки (морфологія, анатомія, система, фізіологія рослин), Загального городництва, Американського пром. пацієництва, Дендрології, Практичного миловарства.

Інформації, проспекти та бланки для впису — жадайте від найближчої Делегатури УТТІ або безпосередньо від Сектору Позаочного Навчання УТТІ: Ukrainisches Institut, Ganghofer Siedlung, Paul Heyse Straße 2, Regensburg.

Муз. Видавництво „Пісня“ випустило збірник для мішаного хору „Добрий вечір тобі, пане господарю“, формат 4°, 24 стор., 21 коладка і цедрівка, ціна 18 НМ. Вислається за післяплатою. Замовляти: Priester Budnyj Peter (14a) Eßlingen a. N., Fabrikstraße 11 Книгарня опуст.

Українська вислкова книгарня „ВЕРХОВИНА“

в Авсбурзі, Сомме-Казерне, бл. П/6 має на складі багатий вибір різної української літератури, шкільних підручників, журналів, часописів, портретів та листівок видатних українських діячів.

Кооперативам, книгарням і кольпортерам уділяється огусти від 10—25%. Великий каталог в друку. Гостям раді.

Управа

Вже вийшов друком Літературний журнал „ЗАГРАВА“ з участю визначних літературних і наукових сил ч. 2 і ч. 3.

Адреса редакції: Авсбург, Сомме-Казерне, П/85. Адміністрація шукає кольпортерів на місцях і для роз'їзду (з оплатою дороги).

Розшуки

(В листуванні в справі розшуків подавайте число оголошення).

716. Хероїм Василь, (13 а) Умпербах ібер Мілтенберг а/Майн — розшукує брата Хероїма Марка з с. Сватки, а також рідних та знайомих.

717. Віліньська Лідія, Бамберг, Вайсенбургерштр. 15 — розшукує сина інж. Тому Віліньського, ур. 1919. Остання вістка III. 1945 з Судетів.

718. Дмитро Кирилів з Торонто, Канада — сина Павла з Луки Малої, пов. Скалат. Усіх, хто знає би щось про його долю, просять подати вістку на адресу: С. Пестерняк, Франкфурт а/Майн, Якобшйфштрассе 17.

Видає Секція Журналістів при Спілці Українських Письменників і Журналістів (СУПІЖ) в Авсбурзі.

Головний редактор Д-р ПАНАС ФЕДЕНКО Authorized by Information Control Division O. M. G. B.

License: Pawlo Kotowycz Druck: Hans Holzmann, Bad Wörishofen.